

for Fremtiden at fare varsommere med dem, der holder af dig! Med det Ønske vil jeg sige dig Farvel, Johannes! Vi skal nu ikke mere se hinanden, og det er kun godt. Du hader mig, og jeg har kun Medlidenhed tilovers for dig. Vi er bleven ramt af vor Slægts onde Skæbne. Den Ulykke har vi med vor bedste Vilje ikke kunnet afværge. Sandsynligvis straffes vi for en Brøde, der er begaaet i vor Familjes dunkle Fortid. Tænk lidt over det! Der har for mig været noget i den Tanke, der virkede forsonende.“

V

En Bondevogn med et Par vinterlodne Heste og en Doktorstol bagi drejede fra Hovedlandevejen ned mod Favsingholm. I Stolen sad Doktor Mikkelsen fra Randers nedsunken i en Pels, saa man ikke saae stort andet af ham end Brillerne. Han havde været ude og sy Hovedet sammen paa en tilskadekommen Arbejdsmand i Favsing Udmark, og nu vilde han med det samme kigge indenfor paa Herregaarden.

Rigtignok var det ikke mange Dage, siden han havde været der, og den syge Godsejer ytrede sjælden nogen stor Henrykkelse over at se ham. Men han kunde denne Gang gøre sig Haab om en venligere Modtagelse, fordi han bragte en Meddelelse, der vistnok vilde glæde ham.

I Forstuen blev han modtaget af Sygeplejersken, som fortalte, at Godsejeren var taget over i Staldene.

„Saa vil jeg vente paa ham,“ sagde han og lod sig føre ind i Torben Dihmers eget Værelse, der foruden Spisestuen og et Par Sovekamre stadig var det eneste beboelige Rum i det store, forfaldne Hus.

Mens den styltebenede Mand stillede sig op med Ryggen til den varme Kakkellovn og udfoldede et nystrøget Lommetørklæde for at pudse sine Briller, stod Sygeplejersken, en ung mørkladen Pige med smukke Træk, beskedent afventende paa den anden Side af det store Midterbord og holdt Haanden paa en Stoleryg.